

bibliai egymásutánt és történeti folytonosságot megtartják s hogy a biblia szelleméhez hűek. De hiányzik belőlük az a folyékony, könnyed előadás, a mi a gyermekek képzeletét folyton foglalkoztatja s a történetnek külső színt, bájt kölcsönöz. Mind az elbeszélések, mind az ismertetés a tanulók ismeretszerzésére irányul inkább, mint sem hogy a vallási áhitat megbírná oldani azt a kérdést, melyet a vallás tanításához fűzünk, a mennyiben ennek, ha valamely más tárgyaknak igen, kétségtelenül a szív és lélek, ész és kedély öszhangzó mivélése a feladata. Az anyag fölvevése, felosztása, elrendezése azonban jó alapon halad s így inkább egészében, mint részleteiben helyes az iránya, jó a módszere.

(D.)

ÚJ ÓRAMUTATÓ. Szerkesztette Szabó Aladár. Egy gyűjtemény, mely papok, tanárok, tanítók munkáit foglalja magában. Az evangéliumi egyházak (lutheránus és kálvinista) vallási kül- és belmissioi s más egyházi kérdéseiről hoz cikkeket s az egyesületek, társulatok, olvasóköriök, vallásos iratok terjesztésével s ehhez hasonló tárgyakkal foglalkozik. A gyűjteményben mintegy a magyar „új orthodoxia“ jelenik meg, némely tagjában a liberalismus, másikkban az orthodoxismus tulsulyával.

Az egyik azt írja: „Az ultramontanismus és liberalismus ellentéte kezd nálunk is főkérdéssé lenni. Nem volna-e helyes minden lépten-nyomon kimutatni, hogy a szabadelvűség, ha becsületes, az igazi, egyszerű evangéliummal nem ellenkezik“, a másik meg így nyilatkozik: „egyházunknak úgy kül mint belrendtartásában confessióink s alkotmányos törvényeink szelleméhez szigoruan ragaszkodjunk“ stb. Hol fog e két irány találkozni? Az orthodoxia tulsulya magánál a szerkesztőnél abban is nyilvánul, hogy az unitáriusokról csak úgy lenézőleg szól és tőlük nem fél. Félni nincs is mért, de lenézni még kevésbé. Már annyi önbizalmunk nekünk is van, hogy az ily nézést kellőképpen tudjuk mérlegelni. Különbén a gyűjtemény a gyakorlati vallásosságra nézve több tanulságos részletet tartalmaz. Kenessey Béla, a templomi igehirdetés jelentőségét fejtegeti, a központi, a templomi igehirdetés mellett az egyének evangelizációját hangsúlyozva, a mi helyes is, de csak ugy, ha az egyéni evangelizálás bizonyos határon belől történik, ha a kik evangelizálókul lépnek fel, a gyülekezeten belől és nem azon kívül dolgoznak, mely utóbbi eset a protestáns gyülekezetek romlására vezet. A Kenesseyén kívül Pokolytól, Kecskeméthytól, a szerkesztőtől s több másoktól vannak cikke a gyűjteményben.

„PROTESTÁNS ÁRVAHÁZI NAPTÁR“ ismét megszerkesztette Kenessey Béla, 1879-re. Gazdag tartalommal, változatos műsorral jelent meg Hornyánszky kiadásában Budapesten. Ára 30 kr.

ELŐFIZETÉSRE FELHÍVÁSOKAT hirdetnek Simó János sepsiköröspataki lelkész »Millenáris beszédegyűjteményre«; Tartsafalvi Albert, vargyasi tanító »Tört sugarak« cz. költeménykötetre, (1 frt.) Dézsi Mihály szováthi pap, író »Vig elbeszélések«-re. (80 kr.)

KÜLÖNFÉLÉK.

EGYHÁZI FŐTANÁCSUNK gyűlése épp most tartatott meg — oct. 25, 26, 27-én — mélt. Ferencz József püspök és báró P. Horváth Kálmán főgondnok elnöklete alatt. A gyűlésen megjelentek és kiváló

érdeklődéssel részt vettek Hajós János ny. ministeri tanácsos, Szentiványi Gyula ny. curiai tanácselnök, Fekete Gábor kir. ítélőtáblai elnök, s számos egyházi és világi tagok. A Főtanács nagy örömmel vett tudomást a püspök kitüntetéséről, kinek érdemei elismeréséül a király ő Felsége a II. osztályu vaskoronarendet ajándékozta, s elhatároztatott, hogy a királyhoz ez alkalomból a vallás- és közoktatásügyi minister utján hódoló felirat küldessék. A gyűlés kimondotta a székelykereszturi iskola fejlesztését s az államtól való segélykérést s több más fontos tárgyat intézett el, melyeknek ismertetését, a képv. tanácsi jelentésekkel együtt, jövő füzetünkben adjuk. A gyűlésen mindvégig meglátszott az érdeklődés és az egyház szeretete. A gyűlés tagjai tiszteletére első nap Főt. Ferencz József, másodikon mélt. Báró P. Horváth Kálmán főgondnok adtakközebédet.

FURCSA SZABADELVÜSÉG. Nem a „néppárt“ vezetőinek eljárását jelöljük e címmel. Azt mindenki tudja, hogy e hitbuzgó lovagok a lelkiismeret színe alatt a leglelkiismeretlenebb dolgokat mivelik. De arra már távolról se gondoltunk, hogy a protestans atyafiak közt lesznek olyanok, kik a szabadságot katolikus módon értelmezik. Sajnos, ily esettel állunk szemben. A ref. és ág. protestansok éppen úgy, mint az unitáriusok pártolói voltak a szabadelvű egyházpolitikai törvényeknek. Az államkormány megalkotja és életbe lépteti e törvényeket. És mit látunk? A szabadelvűséget pártoló protestansok közt akad olyan, ki a szabadelvűséget más protestans társaival szemben nem ismeri. Megtörtént, hogy egy vegyes pár egyházi összedásánál egy ref. lelkész az unitárius házasságnak is, bár unitárius volta előre bejelentetett, a reformátusoknál szokott hitforma szerint mondotta az esküt elő. No már ha a szabadelvűséget így gyakorolják a protestansok, kik annak híveiül vallják magukat, akkor aztán nincs mit csodálkozni, ha a katolikus hitbuzgóság a lelkiismereti szabadság jelszava alatt türelmetlenkedik a protestansok és az államkormány ellen. Aztán van a dolognak még más oldala is. Az esküt, jól van, elő lehet mondani, de hátha az illető nem fogja utánmondani, a minthogy nem is foghatja, nem kész-e ekkor a botrány? Talán nem fog az eset ismétlődni. Legalább nem tesszük fel, hogy ref. afiai közös megállapodásból keresnék a katolikus szélsőség kétes dicsőségeit. Tartsák meg a szabályt, melyet eddig kölcsönösen tiszteletben tartottunk!

PROTESTANS TEMPLOM ÉS MŰVESZER. A mit mi már rég mondunk, hogy a protestantismusnak nem kell elzárkózni a művészettől, hanem elveinek megfelelőleg alkalmazni, erre nézve a „Sárospataki Lapok“-ban a következőket olvassuk: „Én is tanultam az első keresztényekről, hogy a római üldözések alatt a sötét katakombákban, temetőkön, barlangokban nagy lelki épülettel végezték istentiszteletüket; ismerem a reformatio viharos századaiból prot. őseinknek is szinte emberfeletti lelkesültségtől megszentelt buzgóságát, melylyel Isten házává avatták azt az egyszerű szénapajtát, mely szükségből lehetővé tette, hogy vallásos érzésüknek áldozzanak benne; de más dolog az, hogy *mit mikor tehetünk*, ismét más az, *mit hol teszünk, mikor módunk van rá?* Az ismeretes protestans szegénység szorító bilincseit érezve, magam is, nem mondom,

hogy építsünk bazilikákat, monumentalis egyházakat, de azt vallom, hogy egy kis jóakarattal, meglevő templomainkat tiszta, nyájas, vonzó, hívogató helyekké tehetjük. Ha kényelmi szempontból nem változtathatjuk is templomainkat modern hallgatótermekké, de legalább az egészségre nem veszélyes, léghuzamtól mentes gyűlőhelyé teheti a legkisebb község is templomát, a hol mindenesetre lélekemelőbben szól az ének, száll az ima, hangzik az ige, mint rozoga épületekben. Nem habozom kimondani azon meggyőződésemet sem, hogy mennyezeteinken a most is ott található *primitiv figurák* helyett egy-egy művészi urvacsorai kép nagyban emelné a templomi hangulatot. De ha a protestans puritanismus még mindig félne a képzőművészettel kezét fogni: akkor legalább arra kellene törekednünk, hogy a nagy ritkán alkalmazott meszelés helyett: egyszerűen bár, de izlésesen festessenek ki templomaink.⁴

ZENE. Boér Gergely, a kolozsvári állami tanítóképezde zenetanára az intézet fennállásának huszonötödik évfordulati ünnepélye alkalmából oct. 9-én, volt és jelenlegi tanítványainak részvételével nagy hangversenyt rendezett a kolozsvári nemzeti színházban. A hangversenyben mintegy százharmincz-negyven tanítványa vett részt, énekkel, hegedű-, harmonium- és zongorajátékkal. A közönség osztatlan elismerése kísérte a sikerülten előadott darabokat és meg-megújuló tapsa jutalmazta a mestert és tanítványait. Boérnak a közönség és a tanítványok köréből ezüstkoszorukat és más értékes tárgyakat nyújtottak át. Erdemeihez méltón ünnepelték. Örömmel emlékezünk meg ezekről annál inkább, mert reánk nézve ez ünnepélynek még más jelentősége is van. Boér a mi körünkből származott, a mi iskolánkban tanult, a mi egyházunk emlőin növekedett. Lelkét, érzelmét az a vallás táplálta, a melyről némelyek azt állítják, hogy racionalikus hite az érzelmi rész hátrányára van, holott hogy nincs hátrányára, azt éppen a kedély-világ eme kitűnő képviselőjének példája elég megfoghatóan mutatja. Kifejezzük óhajunkat, hogy sokáig szolgáljon annak az ügynek, melyet alapos tudásával és teljes lelkesedésével szolgál!

LEÁNYGYMNASIUM. Megemlékeztünk volt a közoktatásügyi minis-ternek ama rendeletéről, a mely a nők előtt az egyetem folyosóit megnyitja s azt is említettük egy korábbi szemlében, hogy a budapesti „Nőképző Egyesület“ egy leánygymnasium felállítását határozta el. A leánygymnasium szeptemberben meg is nyílt. A tantervvázlat is elkészült s ennek alapján a közoktatásügyi minister a gymnasiumnak megadta a nyilvánossági jogot. A tanterv-javaslat szerint ez iskola célja magas színvonalu magyar nemzeti miveltséget adni a magyar leányoknak. A fiúiskolák tantervétől eltér a következőkben: A latinnyelvi oktatás csak az 5. osztályban kezdődik, a reáliskolák latinnyelvi oktatásának a nyomán haladva. Mind a négy alsó osztályban tanítatik a németnyelv. Mind a nyolcz osztályban ókori irodalom, tulnyomólag görög, kisebb mértékben latin íróknak fordításokban való olvastatásával. Itt a fiúiskolák görögöt pótló tanfolyama lbegett a bizottság előtt. Rajz és ének kötelező mind a nyolcz osztályban; az alsó négy osztályban még a női kézimunka. Ez a tanterv nagyjában

a fiúiskolák tanterve nyomán jár, mert szem előtt kell tartania azt a czélt, hogy a leányok is tehessenek érettségi vizsgálatot. De helyesen kiemeli a leányok képzése szempontjából azokat a tárgyakat, a melyek az aesthetikai érzék nevelésére alkalmasabbak, mint a rajz és ének. A leánygymnasium felállítása a hazai közoktatásügy történetében igen fontos fordulópontot képez. Az a magasabb nemzeti nevelés, melyet a tanterv czélul tűzött ki, termékeny magvakat fog elhinteni a fogékonnyabb leánykeblekbe. Ezzel a ténnyel az u. n. női kérdés is kezd gyakorlatilag megoldódni s azt hiszszük, sokkal üdvösebb e kérdésnek ily irányban való tárgyalása, mint az a sok elmélet, a mi pl. Németországon e kérdésről nap nap után megjelenik.

ÉRTESÍTŐK. Előttünk van a kolozsvári, sz.-kereszturi gymnasiumok és a tordai áll. polg. fiu, leány- és elemi leányiskola értesítője az 1895—96-ik évről Boros Sándor, Sándor János és Varga Dénes igazgatók szerkesztésében. A kolozsvári főgymnasium története a ministeri felhívás értelmében a milleniumi ünnepek évében az Értesítőben nem jelenhetett meg. De vigasztal egy remény. A milleniumi év gombaszámra termelte a „történetek“-et. A szó eredeti s nem épen jó értelmében „lázás“ sietséggel készültek az iskolák történetei. Hogy az ilyen gyors munka kitünő műveket nem hozhatott létre, nagyon természetes. A legtöbb milleniumi „történet“ nem egyéb jól-rosszul, rendszerrel vagy rendszertelenül összeállított adathalmaznál. A tulnyomó résznél feldolgozásról szó sem lehet. Igaz, hogy a ministeri rendelet követelte az adatok okiratszerű összeállítását, de a történetíróknak itt nem kellett volna megállaniok. Egy rendkívül nagy haszna még is lesz e „történetek“-nek s ez az, hogy egy jövő történetíró számára, a ki a hazai iskolázás multját és jelenét a legapróbb dolgokra kiterjedő részletességgel hiven és mesterileg megírni vállalkoznék, ez összegyűjtött adatok a legjobb szolgálatot tehetnék. Mert a milleniumi Értesítők az Eötvös br. előtt lebegett szép célt nem érték el. Ez az oka épen, a miért részben örülünk a főiskolánk története megjelenésének a késéséért. Több idő lesz a kutatás, összeállítás, rendszerezés és feldolgozás munkájára. Ez az oka annak, hogy míg az állami középiskolák Értesítői nagy, vaskos és diszes köteteket tesznek ki, a kolozsvári főiskola Értesítője a szokott egyszerű alakjában jelenik meg. De a szokásos adatokon kívül hozza a május 9-iki millenáris emlékünnepen elmondott beszédekét. Az Értesítő adatai szerint a hittani intézetben működött 7 tanár; a növendékek száma 16. A főgymnasiumban 21 tanár, 3 rendkívüli tárgyat előadó tanár és 11 hitoktató; a növendékek száma volt 296. Az elemi iskolában működött 3 tanító, a tanulók száma 62. A *tanszerek és gyűjtemények* rovatában örömmel jegyezzük fel, hogy a történelmi philologiai szertárnak az alapja megvettetett s így a humanus studiumoknál is lehetséges lesz az oly sokszor s helyesen követelt szemlélhető oktatás. A földrajzi, természetrajzi szertárak is örvendatosan gyarapodtak. A főiskolai könyvtár ajándékozott művekkel gyarapodott. A *sz.-kereszturi iskolánk* Értesítőjét Pap Mózes visszaemlékezése nyitja meg. *Rövid visszapillantás ezeréves nemzeti multunkra* czímmel. A mult évi Ér-

tesitőben is egy derék értekezést olvastunk tőle. Ifjui hévvel és lelkesedéssel szól tanítványaihoz s szerencsés tapintattal választja ki és csoportosítja az ezeréves mult kiemelkedő eseményeit. Működött 9 tanár, 4 hitoktató; volt 163 gymn. és 26 előkészítő osztálybeli tanuló. A könyvtár számszerű gyarapodása nagyon mondható; sajnos azonban, hogy a vásárolt és ajándékozott könyvek nincsenek czim szerint feltüntetve, valamint a rajzterem felszerelési butorzata sincs. Az „olvasó-szavaló“-egylet elnevezés fölösleges és nehézkes. — *A tor-dai állami polg. fiú-, leány- és elemi leányiskola értesítője* szerint a fiúiskolában volt 149, a leányiskolában 105, az elemi leányiskolában 179, az ismétlé elemi leányiskolában 40 tanuló; vallás szerint legnagyobb számmal ev. ref. és unitáriusok. Az Értesítő gondos szerkesztésben az iskolák története nélkül jelent meg. — *A budapesti unitárius egyházközség értesítője* az 1895. évről Lőrinczi Dénes h. lelkész szerkesztésében beszámol 1. a budapesti anyaegyházközség erkölcs-vallási, vagyoni és pénzügyi állapotáról és 2. a leány- és fiók-egyházközségekről. Megemlítendő, hogy Seregélyesen ez évben alakult egy fiók-egyházközség 87 lélekkel. A budapesti anya- s hozzátartozó 2 leány- és 5 fiók-egyházközségben a lélekszám volt 3053; az anyaegyházközség megalakulásakor volt 223. — *A magyarhoni ág. hitv. ev. keresztyén egyház egyetemes theologiai akadémiájának értesítője* az 1895—96. évről dr. Masznyik Endre akad. igazgató szerkesztésében hozza egy isk. év történetét. A tanári karban változások történtek: dr. Schneller István helyébe, ki a kolozsvári tud.-egyetem philosophiai tanszékére neveztetett ki, Stromp László választatott meg. Az 1895. jul. 29-én elhunyt Vasskó Gyula székét, kinek emlékét dr. Masznyik szeretettel örökíti meg az Értesítőben, helyettesek látták el, valamint a lelkészszé választott Krupecz Istvánét is, a mely azután Kovács Sándor s. lelkész megválasztásával betöltetett. A theologusok segélyezése czéljából „*Evang. theologusok Otthona*“ czimmal internatus alapított, melynek vagyona 1896. jun. 10-én 5572 frt. 14 kr. volt. Legfontosabb mozgalom az ág. hitv. ev. egyház kebelében az a törekvés, a mely a soproni, eperjesi és pozsonyi theol. intézeteket egyesíteni akarja. Ez egyesítés okai: a hallgatók csekély száma, a fentartó testületek szegénysége; a theol. szakoktatás és lelkészképzés érdeke, mely az anyagi erők összpontosítását szükségesnek bizonyítja s egy a ker. jellemképzés, a hazafias érzület s a testvéri viszony ápolásának szempontjából kívánatos internatus, annak czélszerű berendezése és fentartása. Az eperjesi theol. intézet az egyesítés ellen van, nem fogadván el az egyesítés eszméje mellett felhozható indokokat. Az egyesítés kérdése már régibb keletű, de ma is a legfontosabb. Jelen állása ez: a theol. akad. nagybizottság e tárgyban egy albizottságot küldött ki, a mely 1896. ápril 29-én következő egyhangu megállapodásra jutott: „Tekintettel a zsinati alkotmánynak a theol. főiskolákra vonatkozó s végrehajtásra váró rendelkezéseire s különösen is a lelkészképzés egyetemes jellegére s érdekeire, a theologusok csekély számára, a közegyház s egyes kerületek pénzügyi viszonyaira és az adott helyzetre s viszonyokra: 1. Az egyetemes theol. akadémia

és a két testvér theol. intézet egyesítését szükségesnek és megvalósítandónak tartja. 2. Az egyesítés a soproni és eperjesi theol. intézetnek az egyet. theol. akadémiába Pozsonyban való beolvásztásával történjék s az ekként létesítendő intézet e nevet viselje: „*Az ág. hitv. ev. keresztyén egyház egyesített theologiai fakultása.*“ Továbbá: az egyesítés kezdődjék 1896—97. tanévvel, 6 év múlva az eperjesi és soproni intézetek szüntettessenek meg; az egyesített theol. fakultással seminarium és internatus szerveztessék. Az albizottság javaslatát, melynek általánosabb részét közöltük, a theol. nagybizottság magáévá tette, elfogadta s most már — mint az igazgató mondja — nem lehet más óhajtásuk, minthogy ez a nagy kérdés minél előbb helyes megoldásra találjon.

MÁJAI ISTVÁN †. A régi gárdának egy tagja veszett el benne. Értjük azt a gárdát, mely hősi vitézséggel végig szolgálta az 1848-iki szabadságharcot, azt a gárdát, mely tanuló ifju emberekből alakult, s melynek jelesebb tagjai aztán a forradalom után többnyire mint papok és tanárok kerestek és találtak egyházaik szolgálatában alkalmazást. Májai egyike volt ezek közül a legjobbaknak. Tordán az unitárius gymnasiumban nyert tanárságot és ott volt tanár azután is, hogy e gymnasium polg. iskolává alakult. Tanári kötelességei hiv teljesítése mellett mindig buzgón munkált közre az egyházközségi dolgokban is és mint a vallásközönség főtanácsának tagja, annak gyűlésein rendszeres részt vett. Családját odaadólag gondozta s mint ember közkedveltségnek örvendett. Sokat hozott át magában abból a patriarchalismusból, a mit 1848 előtt ismertek, s a mi az embereknek a modern életben, mind nagyobb ritkaságáért annál kedvesebb. Májait a társaságokban nagyon szerették. A „kedves koma“ az ő szájából természetesen hangzott, mert mindenki érezte, hogy ő maga tényleg az is. Májai az irodalommal is foglalkozott, nem egy jóltevőnkéről irt emlékbeszédet vagy életrajzot, melyek folyóiratunk korábbi köteteiben olvashatók. A közhasznú és kedvelt férfit általános részvét közt helyezték végnyugalomra. Áldás emlékéen!

EGY HIV MUNKÁST vesztett el az unitárius egyház *Jakab József* iszlói pap halálában. Hiven munkált a rábizottakban és aztán volt ez egyszerű emberben valami abból, mi a lelki nagyság. Szerény anyagi körülményei közt is mindig több világosságra, több tudásra törekedett s így lett levítából egy egész meglepés számba ment lelkészi vizsga után rendes pappá. Még sokáig szolgálhatott volna, de egy hirtelen jött betegség kioltotta életét a mintegy ötven éves koru férfinak. Halálát annak idején nem adta tudtul szomorú jelentés, csak egy kis kör részvete kísérte sirjába, de nemes emlékét környezze tisztelet.

GYÁSZHIREK: *Májai István*, tordai tanár életének 67-ik, második házasságának 22-ik, szolgálatának 40-ik évében sept. 28-án megszűnt élni. Halála nejét Binetz Etelkát, gyermekeit Májai Béla cs. és kir. százados-hadbíró, Májai Ivánkát, Varga Dénes tordai polg. isk. igazgató nejét s kiskoru Dezső fiát érinti a legfájdalmasabban. — Nagy Sándor h. karácsonfalvi pap elvesztette nejét *Martonosi Gálfi Borbárád*, kivel 46 évig élt boldog házasságban.

Aranykönyv.

AZ „EZERÉVES EMLÉKALAPRA“ TETT KEGYES ADOMÁNYOK.

(Negyedik közlemény.)

116. Pap Mózes nyug. tanár Torda.....	5 frt — kr.
117. A csókfalvi egyházközség híveinek közadako- zásból Sárosi József, lelkész és hadnagy Jó- zsef gondnok gyűjtő ivén.....	10 frt — kr.

Összesen... 15 frt — kr.

A előbbi 3 közl. összege... 885 frt 18 kr.

Együtt: 900 frt 18 kr.

Hogy két hónap alatt csak 15 frttal gyarapodott ez az alap s általában még csak 900 frtból áll, nagyon elszomorító lenne, ha ezt egyszersmind az unitárius buzgóság és áldozatkészség mértékének kellene tekinteni. De én nem tudom s nem is akarom annak tekinteni, sőt különböző okokból meg is tudom magamnak magyarázni az adakozásoknak a közelebbi két hónap alatt történt megakadását. Minél fogva teljesen meg vagyok győződve, hogy két hónap múlva, a mikor az ötödik közleményt fogom tenni, jóval nagyobb összeget mutathatok ki. Mert azt még csak gondolni is lehetetlen, hogy 117 sorszámmal le kelljen zárunk egy »Ezeréves emlékalap« czimen nyitott aranykönyvet.

Kolozsvárt, 1896. okt. 21.

FERENCZ JÓZSEF,
unitar. püspök.

ADAKOZÁS A KOLOZSVÁRI UNITÁRIUS TEMPLOM BELSŐ SZÉPI- TÉSÉRE.

(Harmadik közlemény.)

Szász Ádám	100 frt.
Id. Daniel Gábor	20 »

E közlemény összege ... 120 frt.

Az előző közlemény összegét, 879 frtot hozzáadva, összesen: 999 frt.

A nemes adakozóknak hálás köszönet. Még sokan vannak a hivatalosak.

Kolozsvárt, 1896. oct. 29.

PÉTERFI DÉNES,
unitar. pap.

KELLÁN SÁNDOR (róm. kath.) és neje szül. Kovács Anna (unitár.) az árkos unitárius egyházközségnek egy bordeaux hársony, szép himnzcéssel és aranyozott rojttal ellátott szószék takarót voltak szívesek ajándékozni. Értéke 60 frt. Fogadják a jószívű ajándékozók hálás köszönetünket. Az egyházközség nevében

Árkos, 1896. sept.

BARABÁS ANDRÁS,
egyházkebli gondnok.

CSIFÓ SALAMON,
lelkész

A SEPSISZENTGYÖRGYI UNITÁRIUS EGYHÁZ számára Kiss Mihály hitrokonunk és neje ev. ref. vallású, egy diszes kiállítású ezüst, belül aranyozott, urasztali poharat ajándékoztak, melynek értéke 18 frt. Szép emlékekkel örökítették meg,